

הפגישה שלא היתה בין נלי זק"ש לפאול צלאן בציריך

הָיָה עָרֵב
תוֹף כְּדֵי שִׁחְתָּם
נִזְכְּרָה נְלִי זַק"ש בְּטַפַּת מַיִם עֲגֵלָה מְשַׁבֶּצֶת כְּקָרִיסְטָל
בְּמָקוֹם בּוֹ נִפְגָּשִׁים צִוָּארוֹ וְגִבּוֹ שֶׁל הַפְּרִבּוּר שֶׁרָאָתָה בְּבִקְרֹ.
הִיא הִרְהִרָה עַל תְּכוּנוֹת נּוֹצוֹתֵיהֶם שֶׁל עוֹפוֹת הַמַּיִם
וְעַל מִישֵׁהוּ יָקָר שֶׁסִּפֵּר לָהּ פַּעַם
שֶׁלְּפְרִבּוּרִים בְּנֵי זוּג קְבוּעִים לְכָל יְמֵי חַיֵּיהֶם.
הִיא הִסְתַּכְּלָה בְּפִאֹל צֵלָאן וְחִשְׁבָה כַּמָּה קֶשֶׁה זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת.
הָרוּחַ רָעַד בְּעֲלֻעְלֵיו הַזְּקוּפִים שֶׁל הָעֵץ הַסָּגֵל
כְּמוֹ חִלּוּם בְּעַפְעָפִיו שֶׁל תִּינוֹק,
בְּתוֹכָהּ רָעְדוּ מִמְבְּרָנוֹת עֲדִינּוֹת
לֹא הִיְתָה לָהּ כָּל נַחֲמָה כְּשֶׁנִּזְכְּרָה אֵיךְ
שָׁכְבָה בְּרִגְלִים פְּשׁוּקוֹת עַל גְּדַת הַנְּהָר
לְבַד
וְנִרְאָה הָיָה לָהּ כְּאִלוֹ הִיא יִלְדָה אוֹתוֹ.
בְּרֵאשֵׁי הַדְּנֵגוֹ כְּבִדּוֹת הַמַּלְיָם הַפְּתוּבוֹת בְּכֹתֵב גּוֹתֵי מְסֻלָּס
שֶׁרָאָתָה עַל קִירוֹת אַחַד הַבָּתִּים לֹא הִרְחַק מִשֵּׁם:
דִּיזֵס הָאוּס אִיסְט מִיֵּן
אוּנְד דוֹף נִיכְט מִיֵּינְס
דַּאס לֶאבֶאן אִיסְט קוֹרְץ.*
דִּיזֵס הָאוּס אִיסְט מִיֵּן
אוּנְד דוֹף נִיכְט מִיֵּינְס
דַּאס לֶאבֶאן אִיסְט קוֹרְץ.

* הפית הנה הוא ביתי / ולמרות זאת אינו שלי / החיים הנם קצרים.

היא הסתכלה בפאול צלאן וחשבה
 כמה קשה זה יכול להיות
 שלש שעות חלפו
 הם קמו מן הספסל
 ונפרדו בלחיצת יד ובנשיקה על הלחי
 ואולי
 הם קמו מן הספסל
 נפרדו בלחיצת יד, בנשיקה על הלחי
 ובספין מתהפכת בקרבים
 ופנו איש למלונו.

מתוך לחם הפנים, הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2007

פאול צלאן

נלי זק"ש